

živalica se giblje in dela po svoje. Tudi človek ne zaostaje; tudi on dela in se giblje enako pridnim živalicam.

Oj sladka beseda pomlad! Zdi se mi, kakor bi se vsa narava otresla onih sanj, v katere jo je zazibala merzla zima. Vse diha novo življenje, vse je veselo in živahneje. In kako ne bi? Solnce nam gorkeje sije, težki oblaki so se izgubili in tudi snega nij več. Livade nas zopet razveseljujejo s svojim zelenilom. Bilke poganjajo malo po malo in povsod se je razsulo duhteče cvetje, ki s svojo prijetno vonjavo napaja in sladí zrak. Drobné ptičice se veselo vozijo po zraku, ter se radujejo in hvalijo svojega dobrotljivega Stvarnika. — In vi otroci, ki ste cvet pomladnega življenja

Zdaj tedaj radujte se
Zdaj si venčike pletíte,
Zdaj ko pomlad vam cvetè,
Radost 'z polne kupe pijte;
Zima pride, cvet vmorí,
Vse veselje vam skalí.

—d.

Svoje glavna deklica.

Milica, hči premožnih roditeljev, je bila zelo svoje glavna deklica. Kar jej je na um prišlo, to je takoj storila, naj je bilo prav ali ne. Ker je bila edino dete, so jo roditelji zelo radi imeli, in jej marsikaj dovolili, kar bi se morda ne bilo zgodilo, ako bi bili imeli še kaj drugih otrok. Zna se samo o sebi, da jej igrače nij nikoli primanjkovalo; tu je ležala punčika preprosto oblečena z belim na široko prevezanim zastorom, bila je kuharica; tam zopet druga lepo oblečena, — bila je hižna; a v omari je imela spravljeno najlepšo punčiko, oblečeno v svili in gladkem žametu po najnovejšem kroji, — bila je to gospá. Ne morem vam povedati, dragi otroci, koliko novcev sta oče in mati potrošila za take igrače. Imela je Milica za svoje punčike tudi primerno shrambo in lepo kuhinjo z vso kuhinjsko pripravo; dosti so imeli posli opraviti, predno so vse teropotije v red spravili, kedar jih je Milica na vse strani po hiži sem ter tja razmetala.

Ker je imela Milica vsega dovolj, kar je njeno serce zaželelo, postala je vsled tega zelo svoje glavna deklica; često sama nij vedela, kaj bi rada in s čim bi se igrala.

Nečega dne je bila sama v hiži; igrače so se jej merzele, dolg čas jej je bilo, kaj naj stori? — Sede v kot za mizo, ter se iz čistega miru jame jokati. Oče in mati se prestrašita, hitita v sobo, da bi videla, kaj je otroku. Drug za drugim jo izprašujeta:

„Kaj ti je Milica, da se jokaš?“ — „Nič!“ — „Hočeš li jesti?“ vprašajo oče. — „Nečem!“ — „Piti?“ vprašajo mati. — „Nečem!“ — „Hočeš li spat iti?“ — „Ne!“ — zadere se deklica. — „Nu, kaj li vendar hočeš, Milica?“ vprašata jo ob enem oče in mati, — „Jokati hočem!“ — odgovori svojo glavno otroko, ter se ne dá utolažiti.

Glejte, tako je povsod, kjer nij šibe v hiži.

Katarina Groser.